

deining flapperen de omtrekken der verwijderde voorwerpen; de drie slanke bakens kronkelen slangachtig omhoog; blauwe en oranje kapelletjes fladderen heen en weer; een groenkleurig landhagedisje slipt haastig en vlug met zijn lang dun lijfje tusschen de ericastruikjes; een kever kruipt naar me toe; ik overdek hem met wat zand; er zakt een ondiep kegelvormig putje in; een paar wroetende pootjes werken er zich uit, dan het kopje, en eindelijk het goudglanzende schildlijfje, en dan vervolgt de kever weer bedaard zijn weg.

Geen vogeltje doet zich hooren; de heide is weer ingedommeld in de heete atmosfeer. Boven de verre boschjes uit, in de laagte, draaien langzaam en loom de wieken van den windmolen bij het dorpje Oldebroek, dat daar beneden verscholen ligt tusschen het groen; het lage spitse torentje is nauwelijks zichtbaar tegen den donkeren achtergrond. Men moet met de hei bekend zijn, om die molenwieken en dat torentje te kunnen vinden.

Boven den groenen rand schemert de Zuiderzee, de kim versmeltende met de strakke, matzilveren lucht; hier en daar een zwart stipje, een visschersschuit, die niet van de plaats schijnt te komen, maar die toch beweegt, zooals men bemerkt, als men de oogen er een poosje afwendt, en dan bij weder heenzien, de stip een eindje opgeschoven vindt.

Een dunne, grauwe wolklaag, schijnbaar zoo ontstaande in de lucht, is de rookstaart van de Zwoller- of Kamperboot, die zich beneden de kim voortschroeft.

Boven de helling van den Heesberg fonkelt bijwijlen een rood puntje, alleen bij toeval te ontdekken en moeielijk weer te vinden; dat is een stukje van de nationale vlag op de batterij in rooilijn G; daar schijnt dus het vuur nog niet afgelopen te zijn, en dat is dan ook de reden, waarom we de hei nog niet in mogen.

Sergeant Minkels informeert door den telefoon naar de oorzaak der vertraging van het vuur daar, maar hij kan niet wijs worden uit de antwoorden, die hij ontvangt.

We kunnen niets doen, dan wachten en wachten.

Terwijl de kanonnier en de telefonist slapen en de sergeant Minkels zijn troost weer zoekt in het uitsnijden van zijn naam, ga ik lui een beetje op mijn rug liggen, voor den ingang van het hokje, op den warmen grond.

Boven me de staalblauwe lucht; waarin een paar kleine, ronde wolkjes, net als buskruitwolkjes van heel hoog gesprongen granaatkartetsen, langzaam, heel langzaam voortdrijven voorbij de spichtige silhouet van den vlaggestok op de aarddekking. De randen zijn glinsterend wit, dat ze pijnlijk in de oogen steken.

Mijne oogen werden moe van dat lichtstralende gewelf boven me; daarom leg ik mijn pet me op het gezicht; en mijn oogleden vallen toe; een rossig licht schijnt er doorheen.

De kanonnier snurkt zachtjes; de telefonist snuift en zucht; het mes van den sergeant schrappt over de ribbeltjes van den ruwen houtdraad, de telefoonlijn zoemt; en ik dommel in.

Met een schrik wordt ik wakker, en zit overeind.

„He! wat!”

„De nationale vlag is op, luitenant.”

„En G dan?”